

Arrest

nr. 68671 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DECALUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 november 2004, in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum type C, België binnen. Hij werd op 16 november 2004 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 1 december 2004. Op 10 januari 2005 stelde de politie vast dat verzoeker sinds 1 december 2004 het land had verlaten.

1.2. Verzoeker kwam op 14 april 2006, in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum type C, België opnieuw binnen. Hij werd op 27 juni 2006 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 13 juli 2006.

1.3. Via een op 26 november 2007 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. Op 22 april 2008 werd verzoeker in het Rijk aangetroffen, zonder dat hij tot een verblijf was toegelaten of gemachtigd, en nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd verzoeker op 23 april 2008 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 28 april 2008 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.6. Via een op 20 oktober 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.7. Op 6 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 6 juli 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2009 werd ingediend door :

[H., M.] [...]

nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene hieraan voldoen. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 06.08.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd 15.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Het feit dat betrokkene sinds 14.04.2006 in België verblijft, werkwilgig is, lessen Nederlands heeft gevolgd, een diploma zou hebben, lid is van een sportclub, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor

regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 en vormen deze elementen op zich geen grond om geregulariseerd te worden op basis van art. 9 bis. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene verzuimt het om bewijzen van verwantschap voor te leggen, loutere verklaringen kunnen niet volstaan. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Egypte en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 6 juli 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

2.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.3. Verweerder werpt bij wijze van exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het door hem ingestelde beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat het op 6 juli 2011 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel betreft, nu op 22 april 2008 reeds werd beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 23 april 2008 reeds een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van

enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring, al dan niet vergezeld van een accessoire vordering tot schorsing, van deze beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde redenen, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 6 juli 2011 ter kennis werd gebracht.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatie-aanvraag van verzoeker op grond van criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 afwijst, omdat uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd. 15.04.2011 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd.

Terwijl de firma [F.] BVBA het helemaal niet eens was met de argumentatie van deze weigeringsbeslissing dd. 15.04.2011 en op 01.06.2011 dan ook beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing (stuk 2).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter duidelijk niet in het minst nagegaan of er tegen deze beslissing beroep was aangetekend, alvorens op 06.06.2011 meteen te beslissen tot het afwijzen van verzoekers regularisatie-aanvraag.

Er dient hierbij opgemerkt te worden dat, hoewel het beroep dd. 01.06.2011 op 16.06.2011 nietig werd verklaard, de firma [F.] tegen deze laatste beslissing beroep heeft aangetekend bij de Raad van State, welke procedure thans hangende is (stuk 3).

Zolang er aldus geen definitieve uitspraak is over de toekenning van de arbeidskaart voor verzoeker, kan de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin een definitieve uitspraak doen over de regularisatie van verzoeker.

Er anders over oordelen, gaat in tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verder oordeelt dat het feit dat betrokkene sinds 14.04.2006 in België verblijft, werkwilgig is, lessen Nederlands heeft gevolgd, een diploma zou hebben, lid is van een sportclub, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie.

Terwijl het jarenlange verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie van verzoeker in België nochtans in casu wel degelijk een humanitaire grond tot regularisatie vormt, los van de specifieke criteria uit de instructie dd. 19.07.2009.

Er weze herhaald dat verzoekers ouders zijn gestorven, zodat verzoeker in zijn land van herkomst op niemand meer kan terugvallen. Het is dan ook daarna dat verzoeker besloot om naar België te komen, waar hij werd opgenomen in het gezin van zijn oom, de heer [M. M. I.], met wie hij een hechte band heeft en die voor hem een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend, zodat verzoeker zowel emotioneel als materieel van hem afhankelijk is.

Met de jaren heeft verzoeker bovendien een volledig sociaal netwerk uitgebouwd in België, met niet alleen een hele reeks vrienden en kennissen, maar ook met een kandidaat-werkgever. Indien verzoeker terug naar zijn herkomstland zou moeten gaan, zou dit dan ook een totale ontwrichting teweegbrengen, zowel met zijn familiebanden hier in België als met zijn andere sociale banden.

Ook dit miskennen, gaat in tegen alle redelijkheid en zorgvuldigheid.”

3.1.2. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen het volgende:

"[...] De verwerende partij benadrukt dat verzoekers ongestaafde kritiek niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat reeds op 15.04.2011 de arbeidsvergunning werd geweigerd door de Vlaamse overheid. Uit geen enkel stuk van het administratief blijkt dat verzoekers werkgever tegen deze beslissing een beroep zou hebben ingesteld.

De verzoekende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op de hoogte gebracht van een ingesteld hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing.

De gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft bij het nemen van de beslissing dd. 6.06.2011 dan ook helemaal geen rekening houden met een door verzoeker werkgever ingesteld hoger beroep (dat inmiddels werd verworpen).

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ook niet verwacht kan worden onbepaalde duur te wachten tot wanneer over de beroepsprocedure beslist wordt, alvorens een beslissing te nemen.

[...]

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 54 762 van 24 januari 2011

Op 06.08.2010 werd aan verzoeker meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, instructies zal sturen naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats van de vreemdeling tot afgifte van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is.

Het Vlaams Gewest heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de aanvraag tot arbeidskaart van verzoeker werd geweigerd, daarbij werd een kopie gevoegd van de beslissing van 15.04.2010.

Verzoeker ontkent de concrete motieven van de bestreden beslissing niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, op 6.06.2011 geoordeeld dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is.

Voorts poneert verzoeker dat het jarenlange verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie van verzoeker in België nochtans wel degelijk een humanitaire grond tot regularisatie vormt, los van de specifieke criteria uit de instructie dd. 19.07.2009. Verzoeker gaat verder in op de feitelijke omstandigheden.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker met zijn uiteenzetting blijkbaar de feitelijke herbeoordeling beoogt van zijn regularisatieaanvraag, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

[...]

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief [...].”

3.1.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid – zoals in casu het geval – maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verder legt het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

Verzoeker verwees in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden naar punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 waarnaar verzoeker verwees in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden voorziet de situatie van de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. In punt 2.8B van de beleidsinstructie wordt verder gepreciseerd dat, indien aan voormelde voorwaarden is voldaan, het dossier ofwel binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld moet worden met een positief advies afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B ofwel aangevuld moet worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een attest van immatriculatie van drie maanden dat wordt afgeleverd met dit doel.

In de beleidsrichtlijnen waarop verzoeker zich beriep wordt aldus uitdrukkelijk aangegeven dat slechts zal worden overgegaan tot het verlenen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indien het dossier wordt aangevuld met een arbeidskaart B of een positief advies inzake de afgifte van een dergelijke arbeidskaart.

Uit de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn bij brief van 20 oktober 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf – naast stukken die zijn ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007 en zijn duurzame lokale verankering in België aantonen – twee arbeidsovereenkomsten voor een duur van twaalf maanden afgesloten op respectievelijk 9 september 2009 en 6 oktober 2009 met de BVBA [F.] voorlegde. Na de verificatie van deze stukken deelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoeker bij schrijven van 6 augustus 2010 mee dat hij tot een verblijf van één jaar in België zou worden gemachtigd *“onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B.”* Verweerder wees er verzoeker in voormelde brief op dat de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidsvergunning binnen de drie maanden na de datum van verzending van dit schrijven door werkgever moest worden ingediend bij de bevoegde gewestelijke dienst. Het staat niet ter discussie dat verzoeker in kennis werd gesteld van voormeld schrijven. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid op 15 april 2011 weigerde om een arbeidsvergunning en -kaart af te leveren aan de BVBA [F.] voor de tewerkstelling van verzoeker. Op 6 juni 2011 nam verweerder de eerste bestreden beslissing waarbij verzoeker een verblijf in het Rijk werd geweigerd. In deze beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker de toekenning van een arbeidskaart B werd geweigerd en verzoeker bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden vervat in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn, zodat hij niet kan worden gemachtigd tot een verblijf in België.

Verzoeker betwist niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet in het bezit was van een arbeidskaart B. Verzoeker stelt evenwel dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet op een zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, omdat verweerder naliet te verifiëren of er tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart van de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid geen beroep werd ingesteld en niet heeft gewacht met het nemen van een beslissing inzake de verblijfsmachtigingsaanvraag tot er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van de arbeidsvergunning en -kaart. Hij wijst erop dat de firma [F.] op 1 juni 2011 een beroep heeft ingesteld tegen voormelde beslissing van 15 april 2011. Hij geeft aan dat dit beroep weliswaar werd verworpen, doch benadrukt dat tegen de naar aanleiding van het beroep genomen weigeringsbeslissing ook een procedure werd ingesteld bij de Raad van State.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn verzoekschrift een bewijs van aangetekende zending voegt van het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing tot weigering van de afgifte van een arbeidsvergunning en -kaart van 15 april 2011. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verweerder kennis kreeg van het gegeven dat door de BVBA [F.] een beroepsprocedure werd opgestart. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij verweerder op de hoogte zou gesteld hebben van het feit dat een beroep werd ingesteld tegen de beslissing die werd genomen door de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid. Er kan verweerder derhalve bezwaarlijk worden verweten dat hij geen rekening heeft gehouden met gegevens die hem door verzoeker, niettegenstaande verzoeker daartoe de mogelijkheid had, niet kenbaar werden gemaakt. Het gegeven dat verzoeker zelf in gebreke bleef om inlichtingen die hij van belang achtte mee te delen aan verweerder laat toe te besluiten dat hij zelf onzorgvuldig optrad, maar leidt niet tot de vaststelling dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting miskende.

Daarnaast moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Waar verzoeker aanvoert dat moest gewacht worden met het nemen van een beslissing inzake de ingediende verblijfsaanvraag tot er een definitieve uitspraak was over het al dan niet toekennen van de arbeidsvergunning en -kaart, merkt de Raad tevens op dat niet blijkt dat er een wetbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake de aanvraag van een vreemdeling om, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoeker slaagt er evenmin in aan te tonen dat de hangende procedure tegen de weigering van de arbeidsvergunning en -kaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen diende te worden inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Er dient dan ook te worden gesteld dat niet kan worden geconcludeerd dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet voldoet aan alle voorwaarden vervat in het criterium 2.8B van de beleidsinstructie van 19 juli 2009 of dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Verzoeker betoogt verder dat zijn jarenlange verblijf in België en de daaruit voortvloeiende integratie wel degelijk een humanitaire grond kunnen uitmaken om te worden gemachtigd tot een verblijf in België en dit ongeacht de criteria die vervat zijn in de beleidsinstructie van 19 juli 2009. Los van de vaststelling dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden enkel aangaf te willen worden gemachtigd tot een verblijf op grond van het criterium 2.8B van de beleidsinstructie, dient erop te worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven dat het gegeven dat verzoeker sinds 14 april 2006 in België verblijft en hier geïntegreerd is – waarbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker werkwilgig is, dat hij lessen Nederlands heeft gevolgd, dat hij een diploma zou hebben, dat hij lid is van een sportclub en dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt – op zich onvoldoende is om hem te machtigen tot een verblijf en dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), nu hij geen bewijs van verwantschap voorlegt en gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van deze verdragsbepaling. Verweerder wees er hierbij ook op dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst, gelet op het feit dat hij er vijftientig jaar verbleven heeft. Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de stellingname van verweerder en herneemt in wezen de elementen die hij reeds aanvoerde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, doch toont hiermee niet aan dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Hij weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat hij naliet om bij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden stukken te voegen die een verwantschapsband tussen hem en een familielid in België aantonen en brengt geen gegeven aan dat zou toelaten te besluiten dat hij *“zowel emotioneel als materieel [van zijn ‘oom’] afhankelijk is”* en dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en verweerder zijn situatie dus verkeerd ingeschat heeft.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt bijgevolg niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoeker heeft in zijn regularisatie-aanvraag aangetoond dat hij in Egypte geen familie meer heeft en dat het enige familielid dat hem rest de heer [M. M. I] is, die in België woont, met wie verzoeker een hechte band heeft en die voor verzoeker een verbintenis tot tenlasteneming heeft ondertekend.

Bij het ontzeggen van een verblijfsrecht aan verzoeker, waarbij hem het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, wordt er aldus wel degelijk een inbreuk gepleegd op zijn familieleven en wordt art. 8 EVRM aldus geschonden.

Overigens vallen de sociale relaties van verzoeker, die zich thans eveneens volledig in België situeren, eveneens onder de bescherming van art. 8 EVRM, meerbepaald onder de bescherming van het privé-leven, zodat ook om die reden de genomen beslissing een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.”

3.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoeker geenszins aantoonbaar een feitelijk gezin te vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België, noch toont hij aan dat het zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst en kan hij bijgevolg geen enkel beroep doen op art 8 EVRM.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij in België familieleden heeft en beperkt zich tot loutere verklaringen.

[...]

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr 42.039, 22.02.1993, Arr.R.St. 1993, z.p.)”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het gaat om autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker stelt dat hij geen familie meer heeft in Egypte en dat het enige familielid dat hem rest zijn oom in België is, met wie hij een hechte band heeft. Zoals verweerder evenwel correct aangeeft in de eerste bestreden beslissing heeft verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkel stuk neergelegd waaruit de verwantschapsband met zijn ‘oom’ blijkt. Verzoeker bracht weliswaar een Belgische verblijfskaart op naam van de heer I. M. M. H. bij, maar uit dit stuk kan niet afgeleid worden dat de persoon aan wie deze kaart toebehoort effectief verzoekers oom is. Evenmin blijkt uit de door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegde stukken dat hij van deze persoon afhankelijk zou zijn, zoals hij aanvoerde in zijn aanvraag, of dat de relatie met deze persoon dusdanig hecht is dat er kan gesproken worden van een familierelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat de heer I. M. M. H. in november 2007 een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende met betrekking tot verzoeker is – gelet op het feit dat uit de door verweerder neergelegde stukken kan afgeleid worden dat verzoeker dertig jaar oud is en dat hij aangaf dat hij voor zijn komst naar België regelmatig tewerkgesteld was in Egypte alwaar hij zonder de persoon van wie hij beweert dat deze een verwant is verbleef – onvoldoende om hiertoe te kunnen besluiten.

Verzoeker verwijst verder nog naar de sociale relaties die hij in België heeft opgebouwd. Hij licht evenwel niet toe welke sociale banden hij heeft in België en toont niet aan dat de door hem opgebouwde

sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er, wat hem betreft, sprake is van een privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK